

Blandt skolefolk er Korea først og fremmest kendt for topplaceringen i OECDs PISA-målinger. Dermed burde unge i Korea også være de bedst rustede til fremtidens arbejdsmarked. Men for at klare sig i videnssamfundet skal uddannelsessystemet i Korea reformeres, så eleverne lærer at tænke kreativt og selvstændigt. Forskningslektor i komparativ pædagogik Terri Kim fra Brunel University i England har forsket i det koreanske uddannelsessystem.

Ranglisten, reformerne og resultaterne

* Det koreanske samfund har de seneste år gennemført en række reformtiltag for at modernisere uddannelsessystemet. Hvad er baggrunden for reformerne?

»Ligesom andre Sydøstasiatiske lande er den pædagogiske stil i Korea meget belærende og gammel. Klassekoefficienten er høj, og undervisningen er lærer-orienteret. Reformerne har haft til hensigt at gøre undervisningen mere elev-centreret, så man fremmer elevernes kreativitet og selvstændige tænkning. Koreanske uddannelsesplanlæggere har ledt efter gode eksempler i blandt andet USA og

»Da jeg selv gik i skole i 1980'erne var vi 70 elever i hver klasse.«

Storbritannien, hvor undervisningen er mere elev-centreret, ligesom det er tilfældet i Danmark. Korea har adopteret idéen om åben uddannelse – dog uden den store succes. Og man har tilstræbt at forbedre lærernes undervisningskvalifikationer. Den mest synlige forandring har været ændringer i undervisningslokalernes fysiske indretning, hvor man for eksempel har fjernet vægge mellem klasselokaler. Men det har ikke ændret på, at skolesystemet fortsat er meget eksamensorienteret – og hvad angår principperne for læreprocesser og tilegnelse af viden, er der næsten intet sket.«

Hvem har ønsket at reformere skolesystemet?

»De seneste år har forældre fået større indflydelse på skolesystemet, og reformerne udspringer i høj grad af forældrekrav. Forældrene ønsker, at skolen skal være forberedt på det vidensbaserede samfund – og dermed de unges kommende jobmuligheder.

Men der er ikke sket meget. Det akademiske og eksamensorienterede findes fortsat.

Hvorfor har forandringerne været så beskedne?

Det handler om, at der mangler offentlige midler til at ændre betingelserne for undervisningen og lærernes uddannelse. Staten har altid fokuseret på, at det koreanske uddannelsessystem skal være så økonomisk effektivt som muligt. Konsekvensen har været, at koreanske forældre har været nødt til at bruge mange penge på privatlærere til deres børn. Det er ikke nødvendigvis skidt, at man har mulighed for at modtage forældrefinansieret privatundervisning. Problemet er, at omfanget er så stort, at man har skabt et elitært uddannelsessystem, hvor forskellen mellem rig og fattig er stigende. Det er en ulighed, som uddannelsessystemet har bidraget til.

Hvor meget privatundervisning modtager koreanske skolebørn uden for skoletiden?

For dem, der har råd, er det typisk hver dag. Det er ikke ualmindeligt at læse lektier fra tidlig morgen til klokken 23 om aftenen. Et amerikansk tv-show 'Believe it or not' skildrede engang unge koreaneres lektielæsning, og det blev fremstillet som lidt af en vittighed, men det er faktisk sandt. Studerende er pressede til at læse så meget for at kunne klare sig.

Korea har søgt inspiration i USA og Storbritannien for at gøre undervisningen mere elev-centreret. Har vestlige lande også kigget på Korea for at udvikle deres egne uddannelser?

Jeg ved ikke, om de skandinaviske lande har kigget nærmere på uddannelse i Sydøstasien for at hente inspiration. Men i Storbritannien har man i mange år talt om, hvad man kan lære af det koreanske eksempel. Resultatet er, at man i Storbritannien

er begyndt at investere store summer i eksamensorienteret undervisning, ligesom man gør i det koreanske og japanske uddannelsessystem. Det synes jeg er et interessant eksempel på, hvordan der sker en international udveksling inden for uddannelsespolitik.

Hvis jeg som europæer besøgte en skoleklasse i Korea, hvad ville jeg møde?

Som europæer ville du nok bemærke, at elever og lærere sjældent blander sig med hinanden i klasselokalet. Gruppearbejde er fortsat meget sjældent. På de laveste skoletrin er der i dag lidt mere gruppearbejde og diskussion mellem eleverne. Men på de højere klassetrin er undervisningen fortsat meget traditionel. Jeg tror ikke, at disse karakteristika ændrer sig væsentligt eller forsvinder helt.

Da jeg selv gik i skole i 1980'erne, var vi 70 elever i hver klasse. Nu ligger gennemsnittet for de ældste klasser i grundskolen på 44 elever.

I Korea taler man om Che-Myon – et begreb, der handler om, at man ikke må tabe ansigt. Hvad betyder Che-Myon for relationen mellem lærer og elev?

Eleverne ved, at de skal være meget forsigtige med at overskride grænser, positionere sig selv eller underminere lærernes autoritet. Man skal selvfølgelig passe på med ikke at generalisere, men der er en stor respekt for mennesker, som er ældre end en selv – for eksempel lærere. Der er dog sket en udvikling i lærer-elev-forholdet, som man ikke tidligere har set i Korea.

Men på universiteterne er den hierarkiske relation mellem lærer og elev øget, og det er jo ganske ironisk. De studerende ved godt, at professorerne spil- ►

Reformer af det sydkoreanske skolesystem skal gøre eleverne mere selvstændige og kreative. Billedet viser tegninger fra ansøgere til en sydkoreansk kunsthøjskole.

PHOTO: SCANPIX

Det sydkoreanske paradoks

Historien om Korea er historien om et yderst fattigt landbrugsland, som takket været uddannelse har oplevet en enorm økonomisk vækst de seneste 40 år. Investeringerne i uddannelse ses ikke kun i bruttonational-produktet, men fremgår også af OECDs PISA-målinger af 15-årige skoleelevers færdigheder i læsning, matematik og naturfag.

I PISA-tabellen ligger Korea i top tre sammen med Japan og Hong Kong efterfulgt af Finland. Danmark befinder sig på en mere beskedne 19. plads blandt 41 lande.

PISA har blandt andet til formål at dokumentere, om unge i OECD-landene er rustede til fremtidens udfordringer. Er de i stand til at analysere, ræsonnere og kommunikere deres idéer effektivt? Og har de kompetencerne til livslang læring?

Støttet af analyser fra blandt andre OECD har skiftende regeringer i Korea de seneste år vurderet, at uddannelsessystemet trods PISA-resultaterne ikke er fremtidssikret. Af OECDs 'Reviews of National Policies for Education, Korea' fra 1998 fremgår det blandt andet, at det koreanske uddannelsessystem skal reformeres for at klare globaliseringens ud-

fordringer og fremkomsten af et samfund baseret på viden og information.

Ifølge det koreanske undervisningsministerium er der tale om et paradigmeskift, hvor unge skal kunne bruge og skabe viden – ikke blot tilegne sig den. En kompetent person i informations-samfundet er ifølge ministeriet kreativ, selvstændig, åben og samarbejdsvillig.

Ønsket om at forandre uddannelsessystemet har ført til en række reformer inden for åben uddannelse, bedre læreruddannelse og IT-undervisning. Reformerne har til hensigt at gøre undervisningen mere elev-centreret og fremme mangfoldighed, kreativitet og originalitet – træk, som Verdensbanken mener skolesystemet i Korea har negligeret fuldstændigt.

Sammenlignet med andre lande er uddannelsessystemet i Korea meget statsstyret. Korea er desuden et af de OECD-lande, hvor forældre bruger fleste midler på privatundervisning af deres børn. Ifølge Verdensbanken bruger forældre med børn i skolealderen næsten 25 procent af deres indkomst på deres børns uddannelse.

- ler en stor rolle for de fremtidige arbejdsmuligheder. Det betyder, at relationen ofte er meget høflig, hvilket er positivt. Men rummet for intellektuel uenighed er begrænset, med mindre professoren er meget åben og ukonventionel. De fleste professorer foretrækker formel respekt og ønsker ikke at blive udfordret – og i et vist omfang gør det sig også gældende blandt skolelærere.

Hvad kræver det at være en succesfuld elev i Korea?

Gode eksamensresultater er lig med succes. Alle elever inddeles efter eksamensresultater, så karakterer spiller den største og vigtigste rolle. Selv om man i dag forstår betydningen af, at nogle elever måske er særligt dygtige på nogle områder – og mindre dygtige på andre – så skal man være god i alle fag for at komme på universitetet.

»Alle elever inddeles efter eksamensresultater, så karakterer spiller den største og vigtigste rolle.«

Uddannelse er nok det største og vigtigste sociale tema i Korea, fordi befolkningen ved, at uddannelse forbedrer chancerne for at få beskæftigelse og et godt liv. Opgavefordelingen mellem det offentlige og private uddannelsesstilbud er, at den offentlige sektor opstiller reglerne, mens den private sektor gennem privatundervisning sikrer, at du kan opfylde kravene. Så der er en slags symbiose mellem de to.

Hvilke eksamensformer benytter man sig af i skolen?

Tidligere brugte man først og fremmest skriftlige multiple choice-eksamener. Nu er eksamensformerne blevet mere varierede. Ved siden af multiple choice skal eleverne også skrive et essay og deltage i en mundtlig eksamen, og det er en god udvikling.

Med indførelsen af essays er der imidlertid sket det, at privatlærerne er begyndt at undervise eleverne i den teknik, det kræver at skrive et essay. Der er en bestemt måde at lave et essay på, som betyder, at du overlever, og det er noget, man lærer hos sin privatlærer. Koreanere er kendt for at være meget

omstillingsparate, og mestrer man reglerne, vinder man. Det betyder, at når reglerne ændres, tilpasser koreanerne sig hurtigt.

For at øge ligheden på uddannelsesområdet er staten begyndt at sende en slags skole-tv for offentlige midler. I stedet for at eleverne modtager privatundervisning efter skolen, ønsker man, at eleverne skal se programmerne på de landsdækkende tv-kanalers skole-tv. Rationalet er, at hvis eleverne ser skole-tv, har de en bedre chance for at bestå optagelsesprøven til college. Det vil sige, at man igen fokuserer mere på udbyttet end på læreprocessen.

Er det almindeligt kendt i Korea, at landet har klarer sig så godt i PISA?

Det er selvfølgelig noget, man er stolte over, men jeg ved ikke, om regeringen er stolt over, at det i høj grad skyldes privatundervisning. Uddannelse betyder meget for landets selvforståelse. Når de unge går til eksamener, er det tophistorie i medierne.

Det paradoksale er, at mange koreanske børn bliver sendt til udlandet af deres forældre for at læse, fordi de ikke stoler på kvaliteten af uddannelse i Korea – trods Koreas høje placering i PISA. Forældrene er bange for, at børnene ikke får en fremtids-sikret uddannelse, og derfor sendes børn og unge til engelsksprogede internationale skoler i USA, Canada, Storbritannien, Australien eller Kina. Det er også blevet populært at sende børnene på de lidt billigere sommerkurser. Konsekvensen er, at to-tredjedele af eleverne i nogle klasser er taget på sommerkursus, før sommerferien er begyndt.

»Det er ikke ualmindeligt at læse lektier fra tidlig morgen til klokken 23 om aftenen.«

I Danmark har den middelmådige placering i PISA betydet fornyet debat om, hvordan vi får et bedre skolesystem. Hvad har topplaceringen i PISA betydet for incitamentet til at reformere uddannelsessystemet i Korea?

Den koreanske strategi er at klare sig godt i PISA. Men PISA viser kun visse aspekter af det koreanske uddannelsessystem. Uddannelser handler om andet

Terri Kim

forskningslektor, ph.d., beskæftiger sig blandt andet med komparativ uddannelsesforskning og internationale relationers betydning for uddannelse. Hun er ansat ved Department of Education ved Brunel University, England og tilknyttet institut for uddannelsesforskning ved Yonsei University i Seoul.

I Korea har hun blandt andet arbejdet for OECD og Brain Korea 21.

Terri Kim har skrevet om baggrunden for Koreas uddannelsesreformer i blandt andet *The World Yearbook of Education* 2000.

Terri Kim blev interviewet til denne artikel i forbindelse med den 21. konference i Comparative Education Society in Europe (CESE), der fandt sted på DPU 27. juni – 1. juli 2004.

og mere end de tests, som OECD gennemfører. Det ved alle. Så selv om Korea klarer sig fint i PISA, er tilfældet til uddannelsessystemet fortsat lille – og ønsket om forandring så stort, at de fleste er enige om, at landet skal have et bedre fundament for fremtiden. Det koreanske uddannelsessystem passede perfekt til industrisamfundets masseproduktion. Men det vil ikke være tilfældet i fremtiden, hvis ikke vi gennemfører reformer. ▲

Jakob Albrecht,
jaal@dpu.dk